

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ῃν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ, δὲν τὸν γνωρίζω, ἀλλ' ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος.

— Εἶνε πολὺ γνωστός, ἐπανέλαβεν ὁ Δεβῶτ. Ἀλλὰ πῶς ἔφυγε ;... διατί ;... Ἐνας ἄνθρωπος πληγωμένος, ἕνας ἄνθρωπος ἐξητλημένος ;... μία σκιά ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον οἱ ὑπάλληλοί μου ἔσωσαν ἀπὸ βέβαιον θάνατον, χάρις εἰς τὰς περιποιήσεις των !... Ἀ! βέβαια πρέπει νὰ ἠθέλησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδια, τὰ ὅποια χθὲς ἐκάμναμεν μαζί.

— Ἀλήθεια ; εἶπεν ὁ Βελαίρ.

— Ἦθελε νὰ τρέξῃ ὅλον τὸν κόσμον διὰ νὰ εὕρῃ ἐκεῖνον, ὅστις τὸν ἐπλήγωσεν.

— Ἀκου ἐκεῖ ! εἶπεν ὁ Ἰασπίνος

— Ἐνα μαθητὴν του, μαθητὴν του εἰς τὴν ξιφομαχίαν, ἕνα παιδί, ὅπου τοῦ ἔκαμε εἰς τὸ στήθος μίαν τρύπαν ἴσα μὲ τὸ χέρι μου.

Ἡ Βιολέττα ἀνεσκίρτησεν.

— Ἐνα πρωτόπειρον, ὅπου ἐμάνθανε ἀπ' αὐτὸν τὸ σπαθὶ διὰ νὰ φονεύσῃ ἕνα γελοῖον σύζυγον.

Ἡ Βιολέττα ἤρχισε νὰ γελάει καὶ ὁ Βελαίρ ἐπίσης, μολονότι ἡ κατάστασις ἦτο κρίσιμος ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Δεβῶτ ἐγέλα πρῶτος, οὐδὲν εἶχε τὸ παραδοξὸν ὁ γέλωτος των.

Ὁ Ἰασπίνος δὲν ἐγέλα, ἀλλ' εἰσῆλθεν

εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Λαγκομπέρζ μετὰ τοῦ Βελαίρ.

— Δὲν εἶνε παράδοξον, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος ὅτι αὐτὸς ὁ κύριος Λαγκομπέρζ ἔφυγε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ;

— Πολὺ παράδοξον, κύριε ἀββᾶ, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ.

— Δὲν εἶνε παράδοξον, εἶπεν ὁ Δεβῶτ ἔξωθεν πρὸς τὸν ἐπιστάτην, ὡσεὶ θέλων νὰ συμπληρώσῃ τὴν συνδιάλεξιν, δὲν εἶνε ἀκατάληπτον πῶς αὐτὴ ἡ τόσον μεγάλη πέτρα ἔπεσε μόνῃ της ;

Ὁ Ἰασπίνος κύψας ἀνήγειρε σιωπηλῶς τὴν σιδηρὰν ράβδον, ἣν εἶχε μεταχειρισθῆ ὁ Λαγκομπέρζ ὡς μοχλόν. Παρετήρησε τὴν ἀκρὰν αὐτῆς, φέρουσαν ἀκόμη ἴχνη χρώματος, τὴν ἔδειξεν εἰς τὸν Βελαίρ καὶ τὴν ἀπέθηκεν ἡσύχως εἰς τὸν τοίχον.

— Ἐνόησες ; εἶπε πρὸς τὸν νέον πιστεύεις τώρα εἰς τὰ θαύματα ;

— Ἀδιστακτικῶς, ἀπήντησεν οὗτος.

— Αἱ ! μὰ δὲν μοῦ λέγεις ;... ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ ἐξακολουθῶν νὰ ἵσταται κάτω, τί εἶνε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πέτραν ;

— Μία λαβὴ κιθάρας, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἐπιστάτης.

— Ἡ κιθάρα μου, τὴν ὁποίαν ἐξέλασα ἐκεῖ ἐπάνω ὅταν εἰσῆλθα εἰς τὸ δωμάτιόν μου ! ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ Βελαίρ. Ἡ καυμένη ἡ κιθάρα μου ! τὸ ὄργανόν μου ὅπου ἀγαποῦσα τόσον πολὺ !

— Μὰ ποῦ φαίνεται, ἐπανέλαβεν ὁ Δεβῶτ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, πῶς εἶδα εἰς Παρισίους εἰς τὸ σπίτι σας μίαν τέτοιαν κιθάραν λαμπράν, μέσα εἰς μίαν βελουδένιαν θήκην.

Ἦτο ἡ κιθάρα τοῦ βασιλέως, ἣν εἶχεν παραδώσει πρὸς φύλαξιν ὁ Βελαίρ ἀναχωρῶν εἰς τὴν Βιολέτταν.

— Μάλιστα, κύριε, νομίζω, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τεταραγμένη

— Πρέπει νὰ τὴν χαρίσωμεν εἰς τὸν κύριον Βελαίρ, ὅστις παίξει τόσον ὠραῖα, προσέθηκεν ὁ Δεβῶτ. Ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ σὺς παρακαλοῦμεν νὰ τὴν δεσθῆτε πρὸς ἐνθύμησιν τοῦ γάμου μας. Αἱ ; τί λέγεις, γυναικούλα μου ;

— Πρὸς ἐνθύμησιν τῆς νυκτὸς ταύτης,

εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, καὶ εἶθε αὐτὴ νὰ ἐμπνεύσῃ πρὸς τὸν κύριον Βελαίρ ἄσματτα μελαγχολικὰ καὶ τρυφερά, ὅπως πρέπει νὰ εἶνε οἱ λογισμοὶ τοῦ ἀληθινοῦ ἔρωτος.

— Ἀκουῦς, ἀνάδοχέ μου, εἶπεν ὁ Δεβῶτ σιγὰ εἰς τὸ ὠτίον τοῦ Ἰασπίνου, ὅστις ἀπέμενε σκεπτικὸς, ἔχει πνεῦμα ἡ σύζυγός μου !

— Πολὺ πνεῦμα, ἀπήντησεν ὁ ἀββᾶς σὲ συγχαίρω, βαπτιστικέ μου.

— Τὸ πρόγευμά εἶνε ἔτοιμον !.. ἔκραξε προσελθὼν ὁ ἐπιστάτης.

— Ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸ τραπέζι ! εἶπεν ὁ Δεβῶτ ἀνάδοχέ μου, δόσε τὸν βραχίονά σου εἰς τὴν σύζυγόν μου.

Εἶτα δὲ στρεφόμενος μειδιῶν πρὸς τὸν Βελαίρ :

— Καὶ σεῖς, φίλε μου, προσέθηκε, λάβετε τὸν ἰδικόν μου βραχίονα στοιχηματίζω πῶς πρέπει νὰ ἔχετε μεγάλην ὀρεξίν, ἀφοῦ ἐκηλαϊδούσατε ὅλη νύκτα.

— Ναί, κύριε, τὸ ὁμολογῶ, ἀπήντησεν ὁ Βελαίρ.

— Ἐγὼ δὲν πεινῶ, εἶπεν ὁ ἀββᾶς, καὶ δὲν θὰ ἔχω ὀρεξίν καθόλου, ἐνόσω δὲν μάθω περὶ τοῦ κυρίου Λαβερνή. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ. Δὲν εἶνε ἀληθές, Ἀμούρ, ὅτι ὁ κύριός σου θὰ ἐπιστρέψῃ ;

— Δὲν ἠμπορεῖ βέβαια ν' ἀργήσῃ, εἶπεν ἡ Βιολέττα, διότι ἀλλέως καὶ ἡμεῖς θ' ἀνησυχούμεν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Βελαίρ λυπεῖται, διότι δὲν παρηκολούθησε τὸν Λαβερνή, προσέθηκεν ἡ Βιολέττα, βλέπουσα τὸν νέον κυμαίνόμενον μεταξὺ τῆς χαρᾶς μίσεως ἐρωτικῆς ἀναμνήσεως καὶ τῆς λύπης διὰ τὴν παράληψιν φιλικῆς καθήκοντος.

— ὦ, κυρία !... ἐψιθύρῃσεν ὁ Βελαίρ.

— Τὸ ἀληθές εἶνε, ἀνέκραξεν ὁ Δεβῶτ, ὅτι συνέβησαν ἐδῶ πολλὰ ἀλλόκοτα πράγματα πρὸ δώδεκα ὥρων. Τί περιπέτειαι ! καθέννας ἀπὸ ἡμᾶς εἶχε καὶ τὴν ἰδικὴν του.

— Πρῶτον τὸ γεῦμα, τὸ ὅποιον ἔκαμν οἱ στρατιῶται, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ Βιολέττα.

— Ἐπειτα ἡ ἀφίξις τῶν κυριῶν, προσέθηκεν ὁ Δεβῶτ, οἱ ὅποιοι ἔφθασαν ὡς ἐκ θαύματος εἰς κατάλληλον στιγμήν.